

נִיר חֶפְצָדִי הִי"ד

1.12.2001 - 20.7.1981

ת.נ.צ.בה

נִיר בְּנֵי הַיֶּקֶר,

נשמתי ומאור עיניי, אהבת חיי-אהבת עולמים.

קשה לי לכתוב עליך בלשון עבר, קשה לי לבטא את הדברים ולכתוב "נִיר הִיָּה..."

בשבילי נִיר לעולם הווה, חלק בלתי נפרד מחיי, ממני, מהמשפחה שלנו. נִיר תמיד איתנו.

אני לא יכולה לגעת בו ולא לראות דמותו ניצבת מולי ומשוחחת עימי, מביטה בי, באהבתי הגדולה והעמוקה שעניי משדרות, אבל בצורה הרוחנית הוא ניצב מולי, לידי ומלווה אותי מדי יום ולאורך היום-תמיד איתי.

נִיר נולד ב-20.7.1981 בבית"ח הדסה הר הצופים- נולד כילד יפה תואר אשר יופיו גדל ביחד איתו לאורך השנים, יופיו החיצוני ועל אחת כמה וכמה יופיו הפנימי. הוא גדל והתחנך בגני הילדים בשכונת גילה, בבית"ס תל"י וסיים את לימודיו במקיף גילה.

קווי דמותו שיקפו טוב לב, רוחב לב, שקט, ענוותנות, ייחודיות נשגבת, נִיר היה ילד טוב ושאין כמותו, מעולם לא דרש, מעולם לא התחצף, קיבלת הכל בהבנה ובאהבה ולעולם עם חיוך ענו ומבט מושפל. חוש ההומור שלו היה מיוחד, כשהיינו יושבים בארוחות משפחתיות בימי שישי ובחגים הוא הרגיש נפלא, שייך, הוא כל כך אהב את הרגעים הללו-אחדות המשפחה הייתה בשבילו הנאה גדולה.

נִיר אהב את קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים- הזהות שהוא חש עם הקבוצה ליוותה אותו במהלך חייו. בית"ר מנצחים-נִיר שמח, בית"ר מפסידים-נִיר קצת עצוב, את צבעי הקבוצה הפך למייצגים אותו-שחור וצהוב, אפילו את הארונית הצבאית שלו צבע בצבעים אלו.

נִיר התגייס לצה"ל ושירת בחיל שריון, תחילה בתפקיד טען-קשר ולאחר מכן כתותחן, תותחן מצטיין.

הוא קיבל אות הוקרה לאחר פעילות מבצעית בשדמה ויצא לחמשוש הביתה כאשר אות ההוקרה בידו והוא גאה, כל כך שמח וגאה.

באותה שבת חגגנו יום הולדת משפחתית, לא נרשמו חיסורים, כולם הגיעו-כולם. אחרי יום ההולדת נִיר המשיך למשחק של בית"ר-בית"ר ניצחה ונִיר יצא לחגוג עם חבריו גם את הניצחון וגם לנשום אוויר בטרם חוזר לצבא.

נִיר יֵצֵא מֵהַבֵּית בִּשְׁעָה 23:00, וּבִשְׁעָה 23:35 מֵצֵא אֶת מוֹתוֹ כְּאִשֶּׁר מִחְבֵּל מֵתֵאבֵד
הַתְּפוּצָץ לִידוֹ וְהוּא... חִיכָה שֶׁהִפִּיצָה שֶׁהִזְמִין תֵּהִיָּה מוֹכֵנָה.

לְמַדְנוּ הָרַבָּה עַל נִיר בְּמַהֲלָךְ הַשְּׁבָעָה. חִיילִים, חֲבָרִים וּמִפְקָדִים סִיפְרוּ לָנוּ אֶת כָּל מֵה
שֶׁנִּיר הִסְתִּיר מֵאִיתָנוּ מִפֶּאֶת צְנִיעוּתוֹ. הֵם סִיפְרוּ כִּמְהָ הִיָּה
מוֹצֵלַח, חֲבָרוּתִי, אֲהוּב, מִדְרִיךְ אֲהוּב, "גִּבֹּר" אֲמִיתִי, כִּמְהָ אֲהַב לַעֲזֹר וּלְתֵת-זֶה הִיָּה נִיר
שֶׁלָּנוּ.

הַיּוֹם, אַחֲרֵי 10 שָׁנִים אֲנִי כוֹתֵבֶת וְעֵדִיין מִסְרֵבֶת לְהֵאֱמִין, בְּנִקּוּדַת הַזְּמָן הַזֹּאת אֲנִי
מִסְרֵבֶת לְהִתְקַדֵּם וּלְהִמָּשִׁיךְ. יֵשׁ חוֹר גָּדוֹל בְּלִיבִי שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְהִתְמַלֵּא מִשּׁוֹם דְּבַר
בְּעוֹלָם, יִשְׁנֵם הִגְעוּגוּעִים הַבִּלְתִּי פּוֹסְקִים שֶׁמִּפְרִים כָּל רִגְעַ שֶׁל שְׁלוּוָה, כָּל שִׂמְחָה וְכָל
מִקְרָה מְלוּוִים בְּמַחֲשָׁבָה, אִיךְ זֶה הִיָּה אִם הוּא- נִיר שְׁלִי- הִיָּה כֵּאֵן.

אֵיבַדְתִּי אֶת יְלָדֵי הַקֶּטָן וְהַרְךָ וְנִשְׁאַרְתִּי עִם הַחֲמֵדָה וְהַחוּסֵר שֶׁאֵינִי מֵאֲחַלֶּת לֵאמֹר
אָדָם.

תֵּהֵא נִשְׁמַתְךָ עֵדָן.

אוֹהֵבֶת אוֹתְךָ-אִמָּא נִילִי.

ניר חפצדי בן נילי ומרדכי נולד ב20.7.1981 בבית החולים הדסה. ניר נולד בשעה 11 ורבע בבוקר.

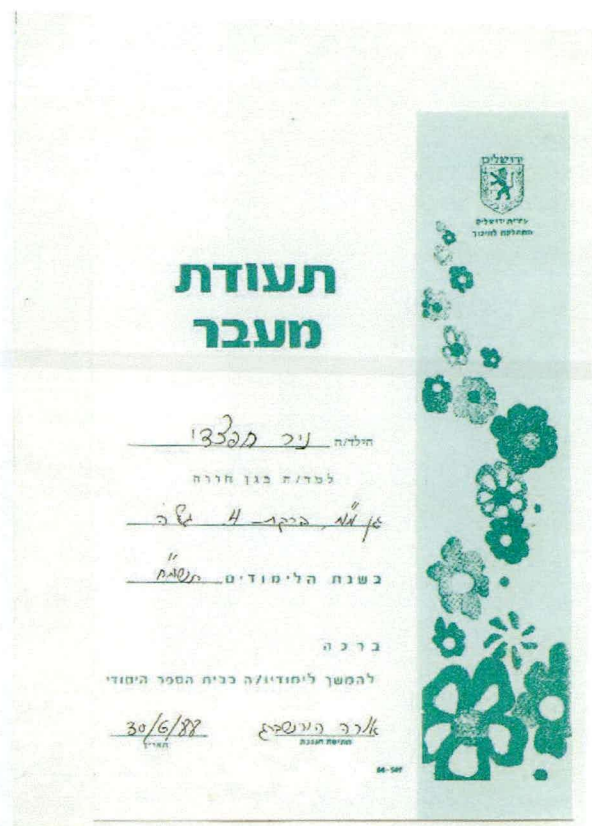
ניר בן 3 בחג פורים בשנת 1984, ילד יפה תואר, בלונדי עם עיניים ירוקות.

ניר ביום הולדת 4, ילד חייכן וביישן.

ניר בבר המצווה של אחיו משה. משה הוא
האח הבכור ואחריו מגיעים סימה, חנית וניר
בן הזקונים. לניר היו יחסים טובים במיוחד
עם אחותו חנית, הם היו ביחד תמיד ואף
פעם לא רבו .

גן חובה, ניר מסיים את גן אורה בגילה ועולה לכיתה א' בבית ספר תל"יי גילה.

ניר בן 6 באולמי חפצדי שם היה אביו נוהג לעשות מסיבות

ניר בכיתה א' בחרמון. ינואר 1988.

ניר בכיתה ב' בליל הסדר ב-1990. תמונה זו חשובה למשפחה מפני שהיא נמצאה לאחר הפיגוע בזמן שמרדכי אביו סידר את חדרו של ניר והיא הייתה קרועה בדיוק על פניו של ניר.

נִיר לִמְדָּ בְּבֵית הַסֵּפֶר תִּלְיִי בַּגִּילָה בִּמְחִזּוֹר שְׁנִי. תִּמּוֹנָה עִם כָּל הַחֲבֵרִים בְּכִיתָה ה'.

נִיר בֶּן 9, גָּר עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ בַּגִּבְעָת קִנְדָּה. נִיר הִבִּין אֶת הַמִּצְבַּ בְּבֵית וּלְכָן לֹא דָרַשׁ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁצָּרִיךְ וְהִקְלָה עַל מִשְׁפַּחְתּוֹ כְּמָה שִׁיכֵל. אִמּוֹ שֶׁל נִיר עוֹנֶדֶת אֶת הַדִּיסקִית שֶׁלוֹ מֵהַצְבָּא עַד הַיּוֹם.

נִיר יֶלֶד שֶׁאֵהָב לֶאֱכֹל . יוֹם אֶחָד נִיר חָזַר מִבֵּית הַסֵּפֶר מוֹטְרֵד מְאֹד וּלְפָנַי
שֶׁסִּיפֵר לְאִמּוֹ מָה קָרָה הוּא אָמַר לָהּ "תִּכְנִינִי לִי פְרוּסָה שְׁאֵנִי אֲרַגֵּעַ וְאִזְּ אֲנִי
אֲסַפֵּר לָךְ".

נִיר בְּלוֹנָה-פֶּאָרְק עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ בִּפְסַח וְהוּא בֶן 10.

בן 12, תמונת ילדות
אחרונה.

ניר בבר מצווה שלו

ניר מתפלל. ניר למד
 בחטיבת הביניים ובתיכון
 'מקיף גילה' במגמת ניהול.

ניר עם המשפחה הקרובה
 ביותר.

את שעות הפנאי הקדיש
 לבילוי בחיק משפחתו
 שאהב במיוחד, ולאחדה
 לקבוצת הכדורגל בית"ר
 ירושלים, אותה ליווה
 בחוס ואהבה גדולה מאז
 ילדותו המוקדמת. צהוב,
 סמלה של בית"ר, היה
 הצבע האהוב עליו, וניר
 דאג לסמן בו את חפציו
 האישיים ואסף כתבות
 וסמלים רבים הקשורים
 לקבוצת כדורגל זו.

ניר לפני גיוס בן 17.

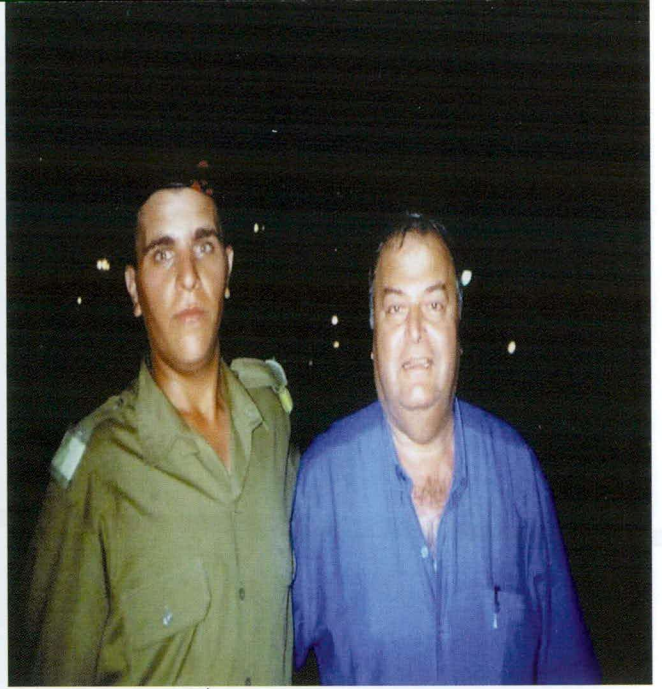

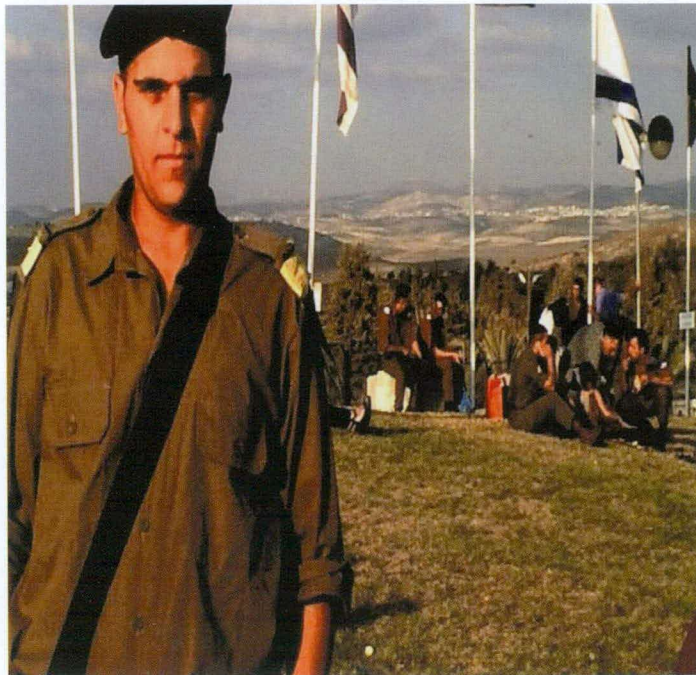
ניר היה נער שקול, צנוע, ישר, ידידותי ושופע דאגה לזולת ולמשפחתו.

ניר בן 18 וחצי, אחרי גיוס עם האחין אריאל. ניר התגייס ב-20 ליולי שהוא גם יום-הולדתו.

ניר בטקס השבעה בלטרון עם אביו ואימו. ניר גויס לצה"ל בשנת 2000 ובחר לשרת בחיל-השריון, כפי שחונך בביתו לערכים ולשירות המדינה. ניר קיבל הצעות מכל מיני חילות ויועד להיות נהג אך הוא עמד על כך שיגויס לשריון. תחילת שירותו הצבאי היתה קשה אך עד מהרה התאים עצמו למסגרת הצבאית ורכש חברים רבים, שראו בו כתף ומשענת. היה לדומיננטי בקרב חבריו, אהב לעזור להם ולתת מעצמו כמה שיותר.

מפקדיו של ניר בצבא סיפרו להוריו על כך שהיה חייל מצטיין. בביתו לא נהג ניר לספר על פעילויותיו המבצעיות בצבא ולהתפאר בהן, רק לאחר מותו נשמעו הסיפורים מפי מפקדיו וחבריו לגדוד "סערה".

ניר עם משה וחנית בטקס השבעה. במהלך שירותו הוא תמיד החליף את מי שהיה צריך בשמירה למרות שלא ביקשו ממנו. כאשר ניר קיבל חבילות מהוריו הוא קודם כל חלק אותם עם חבריו ורק לאחר מכן הוא לקח בעצמו.

ניר על הטנק . ניר היה הראשון שהתנדב לכל משימה והיה מלא שמחת חיים ומרץ, הוא זכה להערכה רבה ממפקדיו והשתתף בפעילויות מבצעיות בשטחים ובהגנה על מדינת ישראל. יומיים לפני מותו זכה במגן ובאות הצטיינות על פעילות מבצעית ב'שדמה'.

נִיר בְּנֵי הַקֶּטָן,

מה אומר ומה אספר עלייך, דברים שלא סיפרו עלייך, דברים שאינני יודע, כבר 10 שנים עברו ועדיין אותו מבט אחרון חרוט בזכרוני כתמונה-אתה לוקח דיסק ביד ימין, ביד שמאל אומר שלום ויוצא את הבית לכיוון אחד שממנו לא חזרת, ארור היום הזה שבלילה בשעה 1:30 נמסר לנו ע"י החברים כי ניר לא נמצא ורצוי שנגיע לחפש אותו. ואכן יצאנו אני, אמא, משה וחנית לחפש אותך. כמה עצוב היה כשנודע לנו כי אתה נמצא באבו כביר ויש לזהות אותך, כמה עצוב היה באותם הרגעים שהסיטו את הוילון באבו כביר וראיתי במו עיני את ראשך ועיניך הסגורות ואז צעקתי-כן זהו ניר שלי, זה קרה ב7 וחצי בבוקר. משם חזרנו להודיע לאמך נילי כי זיהתי אותך-לא חי.

נירקי אבא מתגעגע אלייך מאוד-ומצפה להגיע אליך כי אני יודע שאתה לא תבוא יותר אבל אני אגיע אליך במוקדם או במאוחר.

מתגעגע מאוד-אבא

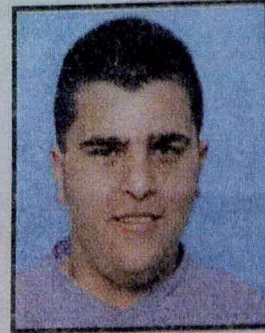

תמונתו האחרונה של ניר, התמונה צולמה ביום המקרה.

ניר הגיע מהצבא לחופשה של שלושה ימים לאחר שנבחר כחייל מצטיין, הוא הפתיע את הוריו אך בשל אופיו צנוע לא הרחיב יותר מידי על הצטיינותו. באותה שבת, י"ז בכסלו תשס"ב 1.12.2001, בילה ניר את שעות אחר-הצהריים בחברת משפחתו המורחבת ולאחר-מכן היה במשחק של בית"ר ירושלים. קבוצת הכדורגל האהובה עליו ניצחה במשחק ובשעות הערב תכנן ניר לחגוג עם חבריו וליהנות לפני חזרתו לצבא.

לאחר המשחק חזר ניר הביתה, ובשעה 22:00 הגיעו חבריו יוסי מזרחי, מש ואביו לאסוף אותו, יחד הם ירדו לעיר. הם הלכו לקנות פיצה "מפיצה האט" והתבקשו לחזור בעוד 20 דקות. לבנתיים, החבורה הסתובבה במדרחוב ובעודם עומדים ליד חנות דיסקים במדרחוב בן יהודה הפיגוע התרחש. שלושים וחמש דקות לאחר שיצא מביתו ניר מצא את מותו בפיגוע.

ניר חפצדי (19)

קיבל תעודת הצטיינות יום לפני הפיגוע

לפני שיצא למדרחוב, עוד הספיק ניר ז"ל לקבוע עם אמו, שתקפיץ אותו למחרת לתחנה המרכזית בעיר

יום לפני שיצא הביתה, לחופשת השבת, קיבל סמל ניר חפצדי מהמ"פ שלו תעודת חייל מצטיין פלוגתי. "לך תשמח עם אמא", נאמר לשריונר בן ה-19, לפי ני שיצא לחופשה. ניר, בן הזקונים של נילי ומרדכי חפצדי משכונת גילה בירושלים, היה מאושר. הנה הרוויח עוד צפייה במשחק של קבוצת הכדורגל האהובה עליו, בית"ר ירושלים. "תראו, כשאבא למשחק בית"ר תנצח", הבטיח לחבריו. וכך היה.

את הניצחון של בית"ר חגג ניר בכילוי עם חברים במדרחוב בן-יהודה. לפני שצוב את הבית עוד קבע עם אמא נילי, שמוקדם בבוקר למחרת תקפיץ אותו לתחנה המרכזית בעיר, בדרך חזרה לבסוס. הידיעה על הפיגועים במרכז ירושלים הובילה את בני המשפחה המוראגים לחפש את ניר בבתי החולים. כשלא נמצא בבתי החולים, נאלצו בני המשפחה לחוות את הנורא מכל: יזהוי גופתו במכון לרפואה משפטית באכור כביר.

כבר לפני חמש שנים פגע הטרור במשפחה. אריק, בנו של יונה גבי, אחיינו של האב מרדכי, נספה בפיגוע בקו 18. "הפכנו לבשר תותחים", אמר אתמול בועם יונה גבי. אתמול אחר הצהריים הובא ניר למנוחות בטקס צבאי בהר הרצל בירושלים. "יש לכם במי ובמה להתגאות", אמר מפקד הפלוגה למשפחת חפצדי מעל הקבר הטרני. "אני עדיין מחכה שתחזור כדי לומר לך כמה אני אוהבת אותך, ילד טוב של אמא. תשמור עלינו שם למעלה", ספרה האחות חנית. "אני מצדיע לך, גיבור שלי", בכה האב מרדכי. ניר ז"ל הגיח מאחוריו הורים, אח, משה (29), ושתי אחיות, סימה (28) וחנית (25).

■ מיכל גולדברג

בשעה 23:00 נודע על המקרה. אחד החברים של ניר התקשר לאחיו משה ואמר:

"מחפשים את ניר ולא מוצאים".

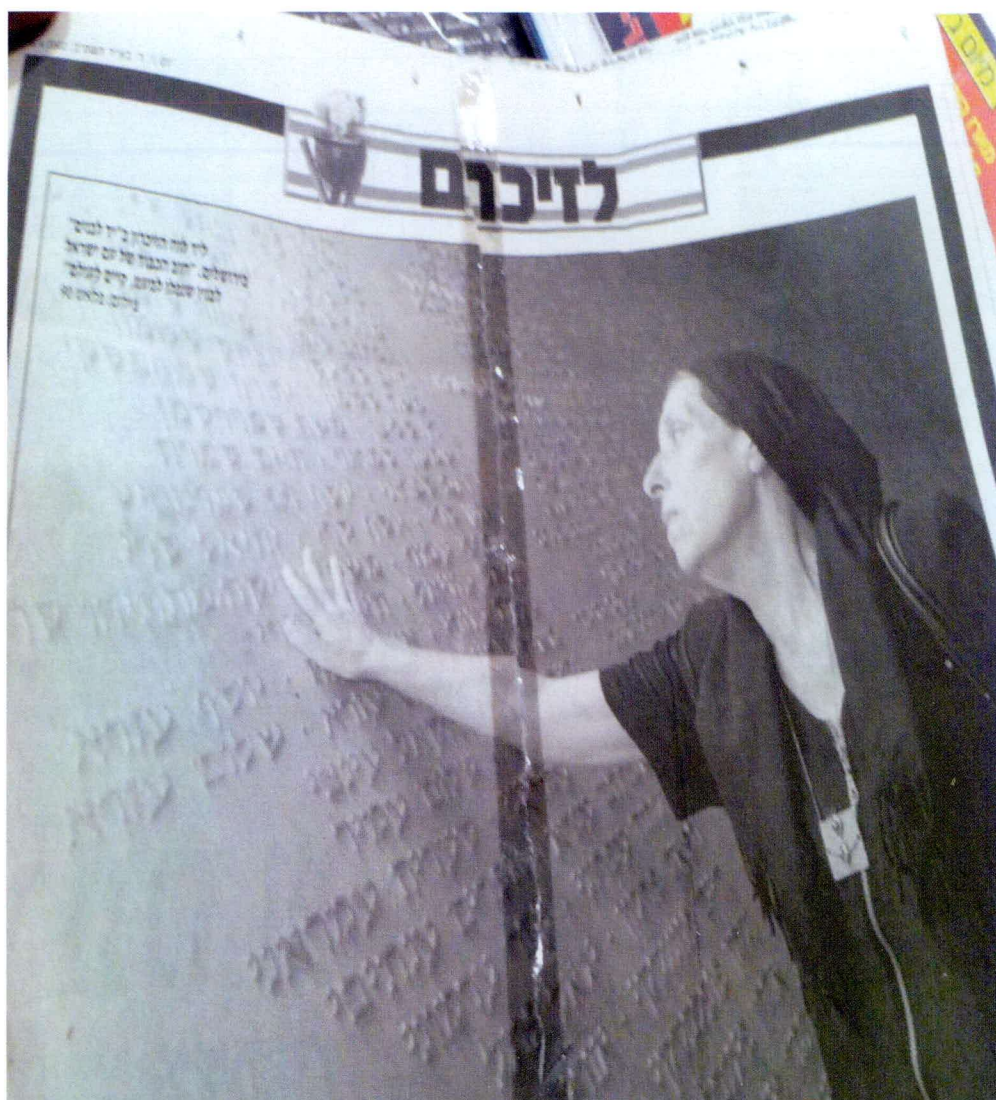
מיד ירדו חלק מהמשפחה לבתי החולים שערי צדק והדסה כדי לבדוק האם ניר שם, בבי"ה הדסה לא נמצא כל סימן לניר, לאחר מכן נסעו לשערי צדק ושם נמסר על ידי רב, שכדאי לנסוע לאבו כביר לבדוק האם גופתו שם. בשלב זה הרב והצבא חשבו כבר שניר נהרג. עזר מציון סיפקו לרשותם רכב והאבא ובני משפחה נוספים נסעו לאבו כביר לזהות את גופתו של ניר..

בשעה 4 לפנות בוקר נכנס האב לתשאול על ידי חוקר כדי לדעת האם ישנם סימנים מיוחדים בגופו של ניר. בשעה 7 וחצי בבוקר קרא לו החוקר: "חפצדי גש לחדר". האב נכנס הסתכל על פניו של ניר וזיהה את גופתו. הרב ראה את השעון שנשאר שלם ומסר אותו למרדכי, אביו של ניר. האם ואחיותיו של ניר חיכו בבית בציפייה שימצאו את ניר שלם ובריא, בשעה 8 בבוקר נודע להם על מותו של ניר.

אמו של ניר, נילי, ביקשה לראות את בנה בפעם האחרונה ולהיפרד. לקחו אותה במונית לראות את בנה, היא ראתה את הארון, ראתה את ניר, נגעה בו בידעה שזוהי הפעם האחרונה, עם ציפייה שניר בנה הצנוע והיפה כפי שהיא מכירה אותו יפקח את עיניו.

ניר הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים והוא בן עשרים. בטקס המכובד השתתפו מאות מכרים, ידידים, חברים ובני משפחה. בשורות הכיתוב האישי על מצבתו נחקק: "יפה תואר, יפה נפש. עניו, יגיבור של העולם ילד עם חיוך של מלאכים."

גבורתכם
לנו שריון

רעותנו
לכם נצח

ממלאת יובל למדינה ועד מלחמת לבנון השנייה

ה אייר תשנ"ח - ט"ו תמוז תשס"ז

1.5.1998 - 11.7.2006

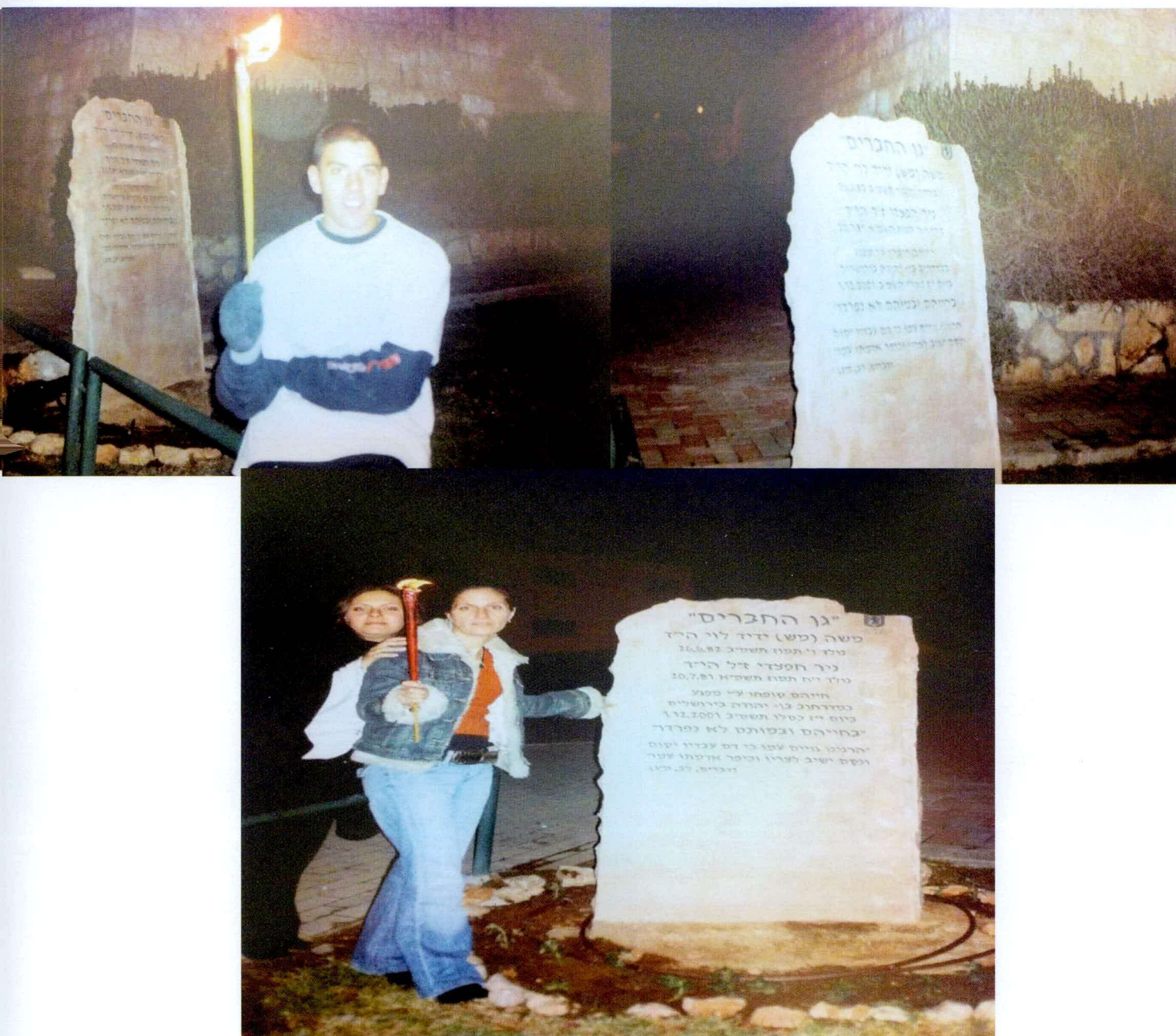
נשוא
דסה • רן
אשר זגורי
ניר חפצדי
כר • לירון
בבישי • אייל
אומר • רנו ורנו

תיסיר אבטרוף • אסף אברגל • חתם אגבר • יהודה איש [אילת]
ציקי [צבין] איל • שרון אינטרשטיין • בועז אמת • חן אנגל
גיווא אס • גיל בדיחי • נעם מנחם בהגון • אליהו [אלון] בוארון
מתן [שמעון] בירדמן • אלכסיי בליצקי • גיל [גילי] בן מלך
טל ברק • חנן [ברקת] ברק • אילן גיט • סטניסלב [סטק] גלייזר
שי גרין • אור-משה [אורמוש] דבורה • אביעד דותן
אזמרה [אמיר] דסה • רן הגריפר • ברק וידלנסקי
ערן ונהורסט • אשר זגורי • אורן זיו • אור חיאת
שלומי חניק • ניר חפצדי • שמואל [שמוליק] טולדנו
אסף [אסי] טייכר • לירון [חיים] יהודה • לירון יוגב
ניר יונה • עלאא כבישי • אייל [מיכאל] כהן • דודן [דניאל] כהן
ניצן כהן • דרור לאופר • רון [רונצו] לביא • בדנרד [בנצין] לוי
אלעד ליטווק • ניר לייבווויץ • אייל מושקוביץ • איתי מזרחי
מוטי מיכאלי • שחר מינס • אדוארד [אדי] מצניק • אסף נומקין
ניר [גרשון] פישר • משה [קוקו] פלד • ניקולאי [ניקו] צבונדריוב
אדם קנפו נחמני • דימיטרי קפלון • נתנאל [נתן] קרופר
ליאונדי רונקביץ • רם רוטנברג • אייל רס • יואב שדמי
ערן שוורץ • שחר שטיינר • שחר שמול • גיל שני
רוחם שני • אייל רפי תיכון •

קיר הנצחה בלטרון לזכר חיילי השריון

לאחר מותו של ניר חיפשה המשפחה דרכים שונות להנציח את בנם ובינן :

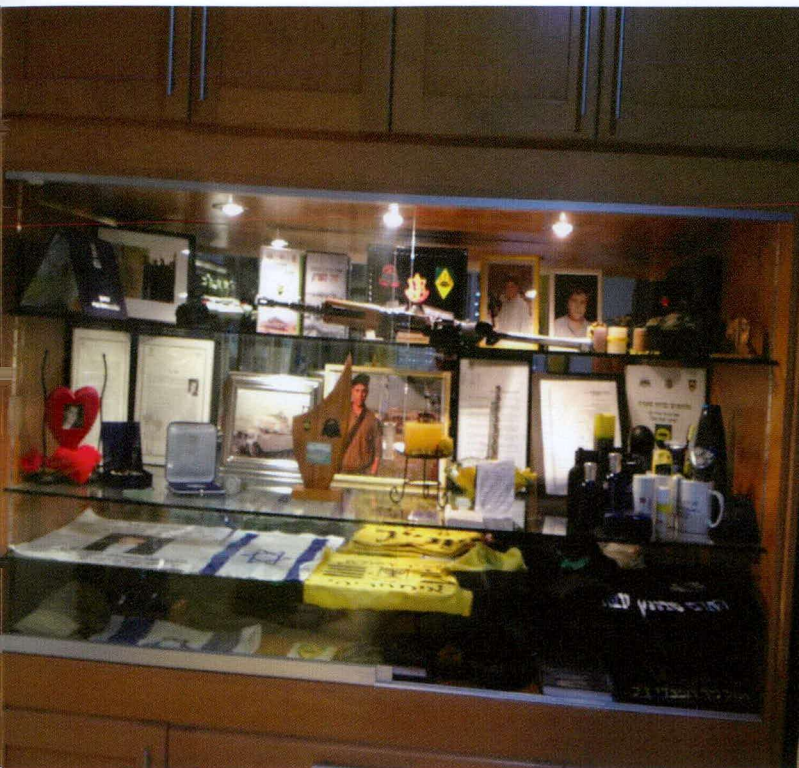

מירוץ הלפיד : 3 שנים לאחר מותו, התיכון בו למד ניר החל לקיים מידי שנה מירוץ לפיד לזכר בוגרי תיכון מקיף גילה שנהרגו, וביניהם ניר. כחלק מהמירוץ, המשתתפים עוצרים ב"גן החברים" אשר נמצא בשלמה דוגה בגילה. הגן מנציח את מש וניר שבחייהם ובמותם לא נפרדו.

טורניר קט-רגל: אמצעי נוסף שמנציחים בו את ניר הוא תחרות טורניר הקט-רגל אשר מתקיים מידי שנה בבית הספר תל"י בגי

דרך נוספת בה בחרה המשפחה להנציח את ניר היא דרך חדרו, לאחר שעברה המשפחה מגילה להר חומה היא הקדישה חדר בבית לזכרו של ניר.

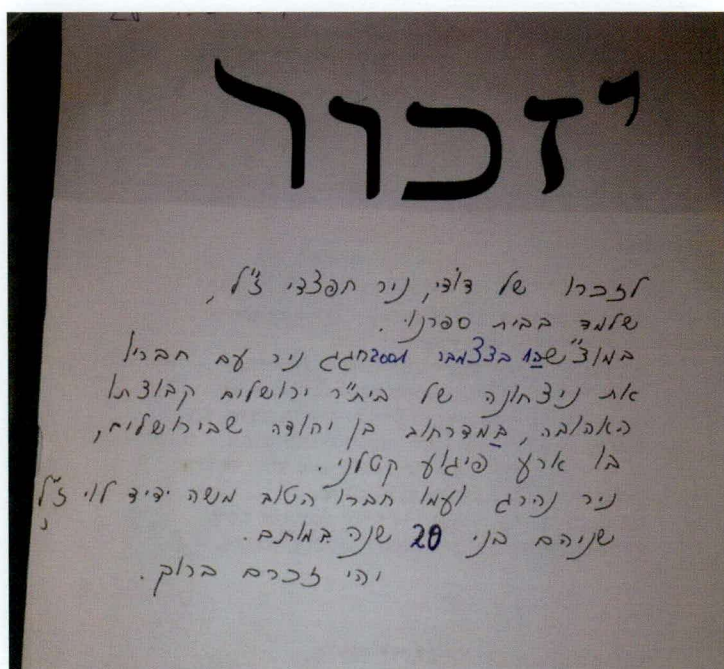
בחדר נמצאים הבגדים של ניר, חפציו האישיים, נשקו הצבאי וכל דבר אחר שהיה שייך לו.

שולה, המחנוכת של ניר בבית-הספר היסודי, מספרת:

"שלוש- עשרה שנים לאחר, ימים אחדים לפני פתיחת כיתה א'. הילדים בני השש, מתוקים, לבושים חגיגית בליווי הורים נרגשים, עומדים בפתח הכיתה, מחכים ללחיצת היד של המורה הראשונה בחייהם ולענידת השם הכתוב על מגזרת 'לבי' על דש חולצתם החגיגית. מחייכת, מושיטה יד ללחיצה: 'שלום, נעים מאוד! אני שולה, המורה שלך. מה השם שלך?' ילד יפה עומד מולי, מושיט יד קטנה. בלונדיני, עיניים ירוקות בוהקות כאבני חן יקרות. גון פניו קצת שזוף. שילוב נאה. קצת מלא. די גבוה. אני לוחצת את ידו בחיבה. 'ניר', הוא עונה בחיוך מבויש. מביט בי, משפיל קצת את עיניו, אך ממשיך לחייך בביישנות. ישנם החוששים, ישנם הדואגים, מתחבאים קצת מאחורי אמא. ניר היה אחד מאלה שמשירים מבט וממשיכים לחייך, אך גם משפילים מבט בחן ובביישנות. עצמאי ובוטח בעצמו. מאחוריו הורים מאושרים. עיניים ירוקות של אמא. אני עונדת לניר את ה'לבי' על דש הבגד... כל ילד מציג את שמו ואת

משמעות השם. מגיע תורו של ניר. עיניו הירוקות בוהקות בהתרגשות. תוך חיוך מבויש הוא אומר: 'קוראים לי ניר. ניר זה שדה חרוש'. אני מתפעלת מהדיוק. חושבת בליבי: 'זה ילד עם יכולות. הוא יהיה תלמיד טוב ואני אהנה ממנו'. לא טעיתי. במהלך השנתיים שבהן לימדתי את ניר, הוא התגלה כתלמיד נהדר, חרוץ ושקדן. תמיד מכין את שיעורי הבית, מביא את כל הנדרש, קולט בקלות את החומר, קשוב ומרוכז, מבצע כל משימה בחשק. אין בעיות משמעות. המון חביבות ורצון טוב כלפי חבריו לכיתה. תרבות של טוב-לב ותבונה. תמיד לבוש יפה, מסודר, שיער בלונדיני מסורק ותמיד, אבל תמיד נכנס עם חיוך בכל בוקר לכיתה. לא מתקוטט עם חברים. נינוח ומרוצה. אהוב על חבריו. זה בא מהבית, מההשקעה של ההורים... תעודה ראשונה של סוף כיתה א'. תעודה נהדרת. יום הולדת של גיל שמונה. כיתה ב'. ההורים רוצים לעשות משהו מיוחד לבן הזקונים האהוב. הם מזמינים את כל ילדי הכיתה לחגוג באולם השמחות שלהם, 'חפצדי'. אני רוצה לנצל הזדמנות זו גם להרחבת ידע ושואלת אם אפשרי שניר יהיה המדריך שלנו בתוך המטבח. ניר מקבל רשות מאבא והוא מאושר. ניר בעננים. הוא מוביל אותנו מפינה לפינה במטבח הגדול ומסביר מה מכינים בכל מקום ומקום עבור האירוע שיתקיים שם בערב. חשבתי לעצמי שהוא יכול בעתיד להיות מפקד טוב בצבא... תעודה נהדרת בסוף כיתה ב'. שנתיים יפות עם ילד-חמד... אסיים דברי בפסוק מספר הושע (י', י"ב): 'זרעו לכם לצדקה, קצרו לפי חסד, נירו לכם ניר. ועת לדרוש את ה' עד יבוא ויורה צדק לכם'. נוח על משכבך בשלום בין רגבי השדה החרוש, ושם למעלה תהי נשמתך צרורה בצרור החיים".

דברים שנשא אריאל
אחינו של ניר, לזכרו
בטקס בבית ספרו.

סא"ל אלי, מפקד היחידה, כותב למשפחה:

"ניר השתתף במבצעים של הגדוד בתוך בית לחם. למעשה, ניר שמר עליכם מפני היורים על גילה. במהלך התקופה האחרונה הצטיין ניר בתפקידו, והיה לוחם מעולה. ראשון התנדב לכל משימה והיה מלא מרץ ושמחת חיים. תענוג לעבוד איתו, אדם שהיווה דוגמה אישית לחבריו ומקור כוח למפקדיו. מצאנו את ניר ראוי להיות מפקד בפלוגה, ועל אף הלחץ מצד מפקדיו, שרצו לראותו יוצא לקורס מפקדי טנקים, סירב ובחר להמשיך כלוחם בפלוגה עם חבריו, שאהבוהו מאוד".

גילה, שהיתה מחנכת של ניר בבית-הספר "תל"י", כותבת:

"ניר היקר, שנתיים זכיתי להיות המחנכת שלך. למרות שעברו קרוב לשמונה שנים אי-אפשר לשכוח אותך. תלמיד מיוחד שנחקק בזיכרון ובלב כל מי שהכיר את אישיותך. על אנשים מגדולי העם היהודי נכתב שהיו 'פי תואר ופי מראה'. גם אתה ניר היית תלמיד 'יפה תואר', עיניים ירוקות ויוקדות, שיער שטני ומתולתל, עור שחום. אך כל זאת כאין וכאפס לעומת היופי הפנימי שהיה בך. יופי שכל מי שהיה במחיצתך הוקסם ממנו. היית ילד עם נשמה, שתמיד ידעה מהי נתינה. היית ילד שמידת החסד והרחמים היו לא סתם מלים אלא ים של מעשים. מבעד למבט הילדות והתום נשתקפו הזכות והחום. ומעל לכל בלטה בך השאיפה והלחימה לצדק. מי לא זוכר איך בכל מקום שהצדק לא נראה או חלילה לא נעשה, היית רועם וכועס. עליך נאמר בספר דברים 'צדק צדק תרדוף'. תמיד אחר הצדק רדפת ובעוולה לחמת, ועתה בבן עוולה נתקלת ובקרוב חסר צדק נפלת".

חברו אלעד סגל כותב:

"פרח שקט שנקטף משביל החיים צועד עכשיו בדרך לוחמים על שביל מלא זהב. הרוחות והגשם לא יתלשו את אותיות שמך מעולם הנשמות... נחרטת בעיני כאדם טוב, חבר נאמן, אח תמים ושקט. בדרכיך נפרדת מאיתנו אבל אתה עדיין פה איתי ועם כולם, לא עזבת ואף אחד, גלשת לעולם שקט יותר. אנחנו פה נלחמים לשמך, מסתכלים לשמים, מרגישים אותך, נושמים אותך. השמש שוקעת לאורך הים הצלול בכל יום, שעה ודקה הזיכרון

נשאר ויישאר. הכאב שחולף בליבי מנסה לסדוק את אבן הבכי, הדמעות עפות ברוח. עוצם עיניים ונוזר בימים הטובים איתך והכאב חולף ורק חיוך עולה על פני. מצליח לשקר לעצמי שאתה עדיין פה וזה קשה ואיני מצליח לראות את דמותך מולי, רק מדמיין ימים טובים יותר, כי אם אתה לא נמצא פה אתה עושה טוב לאנשים שם למעלה".

ביום השלושים למותו כותבת לניר סימה אחותו:

"ניר שלנו היקר, עברו 30 יום מאז עזבת אותנו. לא יכול להיות שלא נראה עוד את היפה שלנו, שלא נשמע שוב את צחוקו, חיוכו. אפילו שלום לא הספקנו להגיד לך, אפילו חיבוק חזק לא הספקנו לתת לך. וחבל לנו מאוד, הלב נשבר, הדמעות לא מפסיקות. על אבדה כזאת, על הפרח המקסים, על הנשמה הטהורה והמקסימה שלנו שנקצרה מאיתנו ולא תשוב עוד לעולם. לוחם מצטיין! גיבור! הכל כבר לא אותו דבר, החיים השתנו, הפכו אפורים ושחורים. אפילו השמש כבר לא מצליחה להלהיב. לא מפסיקים לשחזר רגעים יפים שלנו ביחד, ונאחזים חזק חזק בכל זיכרון או מזכרת קטנה. לא נשכח אותך לעולם, נאהב ונחיה אותך לנצח, אתה בלבנו עמוק עמוק, מחייך אלינו, זוהר, אתה מלאך גדול. שמור עלינו שם למעלה, על אמא, אבא, משה, חנית ומומי, תמשיך לאהוב את אריאל, אני מבטיחה להזכיר לו אותך תמיד, להזכיר לו כמה אהבת ופינקת אותו, להזכיר לו איזה דוד מקסים הוא לא הספיק להכיר, להכיר לו אותך בתמונות ובמזכרות ובכל דבר הכי קטן שרק יהיה ונשאר. אני אוהבת אותך ניר, אוהבת מאוד. מתגעגעת עד שממש בא לי לצעוק, רק עוד חיבוק אחד חזק חזק - אבל זה רק בגדר חלום... לנצח נשמור אותך בליבנו, תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים. אוהבת לנצח

שעון ובו תמונות הרוגי הפיגוע ובניהם

ניר

דיוקנו של ניר שצויר על ידי חברת

משפחה

דברים שנשאה סימה, אחותו של ניר במלאת 30 יום למותו.

ניר שלנו היקר, נשמה...

כבר עברו 30 יום מאז עזבת אותנו,
עדיין בהלם, לא מבינים, לא מעכלים, מסרבים
להאמין כואבים ואבלים.
לא יכול להיות שיותר לא נראה את היפה שלנו,
לא יכול להיות שלא נשמע שוב את צחוקו, חיכוך, הלכת
מאיתנו לפתע בלי הודעה מוקדמת, אפילו שלום יפה
לא הספקנו להגיד לך, אפילו חיבוק חזק לא הספקנו לתת-לך.
וחבל-חבל לנו מאוד, הלב נשבר, הדמעות לא מפסיקות,
על אבדה כזאת, על הפרח המקסים, על הנשמה הטהורה והמקסימה
שלנו שנקצרה מאיתנו ולא תשוב עוד לעולם.
לוחם מצטיין! גיבור! הכל כבר לא אותו דבר, החיים- השתנו, הפכו
אפורים ושחורים, אפילו השמש כבר לא מצליחה להלהיב, אין נחמה
לאסון הגדול, לא מפסיקים לשחזר רגעים יפים שלנו ביחד,
ונאחזים חזק חזק בכל זכרון או מזכרת קטנה,
-אנחנו רוצים שתדע שלא נשכח אותך לעולם,
שנאהב ונחיה אותך- לנצח, אתה בלבנו עמוק עמוק מחייך אלינו,
זוהר, אתה מלאך גדול. תשמור עלינו שם למעלה, תשמור על
אמא-אבא משה חנית ומומי, תמשיך לאהוב את אריאל,
אני מבטיחה להזכיר לך אותך- תמיד, להזכיר לך כמה אהבת
ופינקת אותו ולהזכיר לך איזה דוד מקסים הוא לא הספיק להכיר,
להכיר לך אותך בתמונות ומזכרות ובכל דבר הכי קטן שרק יהיה ושנשאר.
אני אוהבת אותך ניר, אוהבת מאוד, מתגעגעת עד שממש בא- לי לצעוק
רק עוד חיבוק אחד חזק חזק- אבל זה רק בגדר חלום.
מלאך... תשלח לי אות שטוב לך שם למעלה, שלא חסר לך כלום,
שאתה עדיין מחייך ושלא כואב לך כלום, שפגשת את סבתא, סבא ובאבי,
שהם שומרים עליך, רק סימן קטן כדי- להרגיע, רק סימן קטן.

נשמה... לנצח נשמור אותך בליבנו,

תיהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

במלאות שנה למותו של ניר, מספיד אותו אחיו משה:

"שנה בלעדיך זה לראות את מיטתך ריקה בלילות /שנה בלעדיך זה לראות את בגדיך בארון בלי שימוש /שנה בלעדיך זה לראות את הפלייסטיישן מובטל זרוק בארון ללא שימוש /שנה בלעדיך זה לחכות ליום שישי ולא לראות אותך מגיע /שנה בלעדיך זה לזכור את חיוךך ולא לראותו עוד /שנה בלעדיך זה לדבר עליך בזמן עבר /שנה בלעדיך זה שחברים שלך באים כל שבוע ולא אליך /שנה בלעדיך זה משחקים של בית"ר ירושלים כשביצע אוהד אחד חסר /שנה בלעדיך זה ימי ההולדת שחגגנו כל המשפחה בלעדיך /שנה בלעדיך זה כל האכזבות, השמחות, הכעסים והאהבות שלך שלא יהיה להם ביטוי /שנה בלעדיך זה הארוחות שאכלנו ביחד שעכשיו אני אוכל לבד /שנה בלעדיך זה געגועים שלא ניתן לתאר. // שנה בלעדיך זה בעצם רק ביטוי כי בעצם זה נצח - בלעדיך. מתגעגעים ואוהבים, משפחתך האוהבת".

כיסוי הדסקית וסמל יחידתו של ניר

אחותו סימה כותבת לו ביום השנה למותו:

"ניר, יפה תואר, יפה נפש, ענו, 'גיבור של העולם ילד עם חיוך של מלאכים'. כך בחרנו להוסיף בכיתוב על קברך, כך סיכמנו את קווי אופייך. אבל כל מלה שנוסיף, כל מחמאה מגיעה ומתאימה לך, ילד טוב, עדין, טוב לב, רגיש, נשמה טהורה. קשה לדבר עליך ואליך בזמן עבר, להגיד שמאוד התגעגענו אליך, שאתה מאוד חסר. לחשוב שיכולת לשחק עם אריאל כדורגל ולהתלהב ממנו ומההתפתחות שלו ושהוא ממך, ובטוח שהוא היה מאוד מתלהב. מבחינתנו עד היום אפשר לחלק את החיים לשני חלקים עד שהלכת מאיתנו ומאז. עד שהלכת - היה שמח, היו חיוכים, צחוקים, בילויים, תקווה, סבלנות, מצאנו עניין בהרבה דברים, היה כוח להחלים והרבה רצון טוב. ומאז - הכל השתנה, החיים קיבלו תפנית של 180 מעלות, האובדן והחוסר שלך משפיעים על כל תחומי החיים, קשה לחייך. צריך בשביל זה כוחות מיוחדים שלא לדבר על לצחוק. ואם בשביל לחייך צריך כוח מיוחד, תתאר לעצמך מה צריך בשביל דברים אחרים, גדולים יותר, בשביל לקוות לטוב. כאב גדול עולה מתוך הנשמה, כל שנותר לעשות הוא לשמר לעד את זכרך, את זיכרונות הילדות המתוקים, את החיבוקים ומעט הנשיקות שעוד הצלחנו לקבל ממך. להביט בתמונות הפזורות בכל פינות הבית ולדבר אליך מבעד לזכוכית ומעל האבן. לטפח את ערוגת קברך שתייצג אותך יפה בדיוק כמו שהיית. הזמן לא עושה את שלו, הזמן מעצים את הכאב ומחזק את הגעגועים העזים, מחדד את הזיכרונות ומגביר את היגון והאבל. לו רק יכולת לשלוח אות וסימן שטוב לך ושמצאת את מקומך. אנו בטוחים שאתה נמצא גבוה גבוה, קרוב מאוד לאלוהים, כי היית צדיק אמיתי. לו רק יכולת להופיע בחלומנו ולדבר אלינו רק כדי להרגיע אותנו שאתה לא סובל ושלא כואב לך כלום. לנצח בליבנו, לעד בנשמתנו, תהי נשמתך צרורה בצרור החיים!!! אוהבים מאוד מאוד, המשפחה".

ספר הקידוש

שהוציאה המשפחה

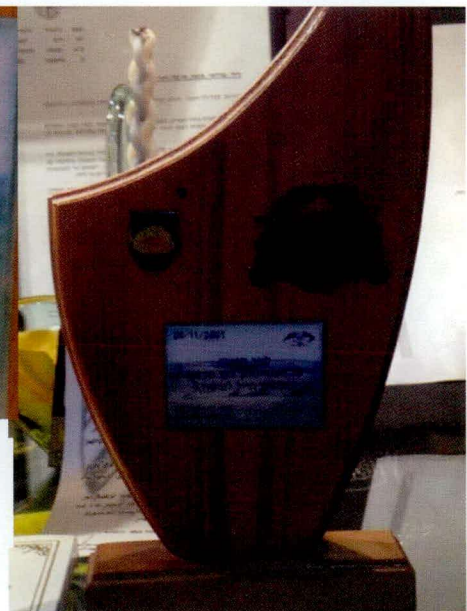
לעילוי נשמתו של ניר

אחותו חנית כותבת לו:

"ניר, איזו הרגשה בי עוברת והדרך מייסרת ואני לבד ואתה כל כך חסר לי, יש ימים בהם חיפשתי ולך קראתי כדי לספר לך מה עלי עובר, הוי ניר כל כך קשה לי והשיר מליבי יוצא לי, הוי ניר אנא סלח לי, אני לבד מכה על חטא. ניר, כמה אני מתגעגעת אליך, אחי! אתה חסר לי, אחי! ניר אני אוהבת אותך, אחי! אתה לא יודע כמה קשה כשאתה לא מגיע הביתה, כשאתה לא מתקשר, כשאתה פשוט לא נמצא וחסר! קשה לי לתכנן הכל ולעשות הכל כאילו כלום לא קרה, כי קרה אסון גדול - אתה אינך עוד פה איתי, איתנו עם כולנו. אני מתגעגעת אלינו, אל הביחד של שנינו, איך שנהגת לקרוא לי 'אחותי' בכל פעם שראית אותי, בכל פעם שדיברנו, אף פעם לא החסרת חיבוק וחיוך והכל כל-כך חסר. אני רוצה להגיע אליך ולהיות איתך, יותר טוב מלהיות פה, קשה מאוד לחזור לשיגרה אבל חייבים לעשות את ההצגה - הצגת היכאילוי שקיימת מאז לכתך. החיים לפני שהלכת מאיתנו ואחרי, לעולם לא יהיו אותו הדבר, אף פעם. תקופה ארוכה עברה עם הרבה אירועים, שינויים בחיינו, בחיי, אחי! עכשיו כשהתחתנתי עם דרור שאהבת אני מחכה לרגע שבו אזכה להנציח אותך, כי זה מה שנשאר. אני מאמינה שבאבי שומר עליך טוב שם למעלה, כמו שצריך, אחי! כמוך אחי, לא היה ולא יהיה, אין קיום ולא יהיה אף פעם. הלוואי והיית פה איתי והיינו חולקים את כל הרגעים, קוראים אחד לשני כמו שהיינו רגילים ונותנים חיבוק גדול. לעולם לא אשכח אותך, לנצח נצחים בליבי אתה ניר. אוהבת אותך כל-כך ולא מפסיקה להתגעגע אפילו לרגע קט".

אות ההצטיינות שקיבל ניר לפני מותו

עברו שנתיים ואתה לא איתנו, חבריך פוקדים את הבית בכל שבוע, ואין יום שלא מזכירים אותך. התמונות שלך נמצאות בכל מקום בסלון וכל מי שנכנס לבית רואה אותך. הקושי הגדול שלנו הוא שאנחנו לא יודעים מה קורה איתך, אנא, אם תוכל אפילו בחלום, תבוא, תספר, תדבר כדי שנדע מה קורה איתך. רצינו לשאול אותך אם אתה מרגיש את הנשיקות, כי אמא שלך בכל ערב מנשקת את כל התמונות שלך בבית. והיא כל כך מצפה שתחזיר לה לפחות נשיקה אחת, אתה חסר לנו כל כך.

בכל החגים שמנו כיסא ליד השולחן לכבודך, אבל אתה לא מגיע. רצינו לספר לך שעברנו דירה, לא רחוק מהדירה הקודמת, אבל תמיד כשעוברים ליד הדירה, מרימים את הראש ורואים אותך דרך המרפסת כשאתה עונה למש שהנה אתה תיכף יורד.

חנית אחותך נישאה לבחור שאתה מכיר, ושהיה חבר טוב שלך. משה, אחיך עבר בהצלחה את ניתוח השתלת הכליה. אריאל גדל, הוא כבר בן שלוש, הוא יודע איפה אתה נמצא, הוא תמיד שולח לך נשיקות עם היד הקטנטנה שלו, ושואל מתי תבוא.

גם המפקדים שלך בצבא באים ומבקרים בבית, אמנם חטיבה 500 פורקה, אבל החברים זוכרים אותך ובטקס הסיום הם הזמינו אותנו והזכירו אותך, שהיית חניך מצטיין. היום כבר אין חטיבה 500, אין גדוד 430 ו..... אותך גם לא רואים – הכל ביחד – כל כך סימלי.

ניר רצינו לספר לך שאמא מסרבת להכין את המאכלים שאהבת, אולי אם תופיע אצלה בחלום ותרגיע אותה, תגיד לה שאתה מרשה – זה יהיה סימן דרך עבורנו שאתה כאן איתנו.

המיטה שלך עדיין בחדר, והרובה גם, הבגדים שלך מקופלים כמו שאמא אוהבת והם יהיו איתנו תמיד.

רצינו להגיד לך שיהודים רבים מקצות העולם שולחים לנו גלויות נחמה ושואלים ורוצים לדעת את פרטי המקרה – איך נפלת ניר, איך ???

ניר, כל התעודות שלך מבית הספר נמצאות, סימה אחותך סידרה לך את הכול כדי שתהיה לך מזכרת, וכך גם כל המברקים, המודעות וכל מה שנכתב עליך שמור לזיכרון, ויהיה איתנו בארון הנצחה שנבנה עבורך אם ירצה ה' כשנעבור לדירה הקבועה שלנו.

גם בבית הספר יש לך ולמש ולכל החברים שבית הספר איבד פינת הנצחה – כולם זוכרים אותך.

ניר, אנא שלח רק סימן קטן ונדע שאתה בסדר, אנא!!

שנתיים עברו, ועוד יעברו שנים רבות, אבל זכרך יהיה איתנו לעולמי עד ולא ימוש מליבנו.

דברי המשפחה בשנה השישית למותו של ניר

26/11/07

השנה השישית

ניר יקר....

"פני קטיפה שראיתי
רוך ותמימות של פורקן נעורים
בך לגעת רציתי
ולא היו בך חיים

שמך חקוק על האבן
רק אהבה נשארה לי בלב
את עכשיו בגן עדן
ולי נשאר הכאב"

היום... היום הזה ממש.. הוא היום של השנה שבו כולנו עומדים המומים ואומרים לעצמנו "איך
עברו כבר 6 שנים?

היום ורק לפני 6 שנים, ממש כאילו זה היה אתמול.... פתאום נחתה הפצצה והרסה כל חלקה
טובה בליבי ובלב רבים אחרים הורים אחים משפחה וחברים...

היום ורק לפני 6 שנים טמנו באדמה זו אותך כזרע של פרח מושלם בדיוק באותו חורף שהיה קר
מתמיד... עבור כולנו.... אותו חורף שטיפות הגשם שהביא עימו נמהלו בדמעותינו וביחד השקו את
האדמה בה נטמנת וכשהוא חלף בא האביב והשמש זרחה... והצמיחה אלפי פרחים ורק לא את
הפרח שלנו.... הפרח שלנו לא יפרח לעולם....

אחי שלי...

הזמן חולף וכולנו עדיין המומים והכאב כה נורא.
אומרים שהזמן מרפא - אך אותנו הוא יותר מדכא...
כי כעת אולי אנו מבינים ויותר מפנימים,
שלאות, לחוש ולהריח אותך
אין לנו כוונות - ואנו כה מתגעגעים...
וכעת, אנו כותבים ומסריטים לך מילות פרידה
והמשפחה, כולה, כה עצובה.
איתך - היינו כה מושלמים - וקשה שלא נראה אותך לעולמים...
אוהבים אותך ומתגעגעים עד עמקי הלב - וזה כ"כ כואב...
חושבים עליך, הנפלא והמסור באדם, ולא נחדול מכך לעולם...
מקוים שטוב לך במרומים - "תהי נשמתך צרורה בצרור החיים".
אליך מפנים עינינו רבון העולמים - ותוהים
למה אותו מיהרת לחטוף אליך למרומים?

אוהבים וכה מתגעגעים
ומנסים לאחוז בחיים...

אחי יקירי...

הדמעות...
הדמעות החונקות....
אינני יכולה להפסיק לבכות....
עיניך הרכות, הטובות והיפות
בלבי הן שמורות.
אתה הלכת ואני נשארת
אתה למעלה במרומים
ואני פה ממשיכה עם החיים
אתה עכשיו רגוע ושלי
ואני נשארת עם לב פצוע וכואב
המחשבות רצות במוחי
אינני מבינה, איך נעלמת לי?
יש לי שאלה, אחי הגיבור, האם אי פעם, אי פעם, אלי תחזור?

דברים שהקריאה נילי, אימו של ניר במלאת 7 שנים למותו

דצמבר 2008, תשס"ט

ניר, בני היקר והאהוב, נשמתי ומאור עיניי,

ושוב התכנסנו פה, בחר, "הר הצדיקים והתמימים" כל משפחתך, חבריך ומקידיך להזכיר ולציין את אותו יום מר וארור שנלקחת מאיתנו.

נירקי, "נשמי", כך קראתי לך כל הזמן, וכך אני ממשיכה ואמשיך לקרוא לך לנצח. את כל מה שקורה במשפחה שלנו אני מספרת לך מדי יום חמישי כשאני באה לבקרך, קרה לנו דבר משמח ונהדר במשפחה, משה, אחיך התחתן השנה עם גלית המקסימה, היית כל-כך חסר בחתונה, כל-כך חסר, גם חבריך המקסימים היו שם, כולם ללא יוצא מן הכלל ורוחך הקדושה ריחפה מעלינו.

ניר היקר שלי, 7 שנים חלפו והכאב הנוראה הזה שאין אפשרות לתארו במילים ועדיין לה קיימת ההגדרה שתוכל להכילו, נותר בעינו, הכאב הגדול הזה מלווה אותנו בכל יום ויום בחיינו, הוא טבוע בליבנו, חרוט ונצור. מילים ומחשבות שגרתיות הן "מה ניר היה עושה", "איך ניר היה מתנהג", איך היה אילו נירקי היה כאן איתנו, אולי היה כבר נשוי, אולי מטייל בעולם, אולי רוכש השכלה ובונה את עתידו, הכל נותר בגדר מחשבות בלבד, מחשבות שלא יוכלו להתגשם ולהתממש, מחשבות כואבות על ילד יקר שנגדעו חייו בטרם הספיק לחיות, **בטרם** הספיק לחיות.

הפרידה, ניר, קשה מאד מאד, אין רגע במהלך היממה השלמה, ימים ולילות, שאיני חושבת עליך, שאיני זוכרת אותך, כואבת ודומעת אותך. נשארו לי רק זיכרונות והתמונות על הקיר שאותם אני מנשקת יום **ולילה** ואליהם אני מדברת את שעל ליבי, את מעוקותיי ואת כאבי הגדול שלא יהיה לו סוף.

אני אוהבת אותך, בני היקר והאהוב, אוהבת אותך אהבת אמת, אהבה נעחית, אהבת עולמים. תנוח על משכבך בשלום והמשך ללוות אותי ואת המשפחה ברוחך הקדושה.

אמא!

משה, אחיו של ניר, כותב לו תוך כדי כתיבת הספר לזיכרו:

מה אפשר לספר לאח שהיה לך...

שאני מתגעגע אלייך כל שנייה מהיום

שכואב להסתכל על התמונה שלך ולהבין שמה שנשאר ממך זה רק הזיכרון:

על ילד חייכן שהפך לנער מדהים

על נער שאהב את החיים וניצל אותם עד הרגע האחרון

על גורל אכזר שהביא אותך למקום שממנו לא שבת

ניר אחי הקטן לנצח תישאר בליבי ובמחשבותיי,

גם אם הפסקת לבוא בחלומותיי, הזיכרון שלך ייטמע בילדיי, נכדיי וכן הלאה
בשרשרת הדורות של משפחתנו.

אוהב

משה אחיך

סימה, אחותו של ניר, כותבת לו תוך כדי כתיבת הספר לזיכרו:

ניר יקירי...

10.5 שנים שאינך כאן איתי, 10.5 שנים שאינך יוצא, נכנס, פוקד את ביתי,
אפילו לא את חלומי,

שאת דמותך לא ראיתי, שאת קולך לא שמעתי ואת הריח שלך, הריח המיוחד
שלך, לא הרחתי.

10.5 שנים שלא ראיתי אותך מתענג ממטעמיה של אמא, שכל-כך אהבת ושובע
בהנאה, או שותה את המשקה שאהבת, "קוקה-קולה" ומחייך מרוויה נעימה.

אתה לא כאן איתי, וכל-כך הייתי רוצה שתלווה אותי, בחוויות הנעימות, גם
אלה שפחות, שתצעד לצדי וביחד אני, אתה וכולם נגיע רחוק...

אח יקר, מלאכים קטפו אותך למקום רחוק ממני, גבוה, אל-על.

אני מדברת אליך ומסתכלת לכוכבים, מאמינה שאחד מהם זה אתה, שומע, רואה מביט ומלווה אותי ואת בני.

אני רוצה לכתוב לך שהחיים כאן בלעדיך הם לא אותם חיים, לא עבורי ולא עבור המשפחה כולה שאותך כולנו חסרים, אפילו אכתוב לא שלמים...

אני רוצה לזעוק לשמיים בקול גדול שתשמע שהתגעגעתי אליך מאוד מאוד, מכל נים שנמצא בגופי ומכיל זיכרונות יפים ששם הוא "ניר". זיכרונות של ילדות ושל אהבה גדולה, מהיותך תינוק עם אוברול אדום וכחול...ועד ליום מותך.

אני רוצה לספר לך שמאז שהלכת ממני התגלתה לה נקודה חומה בעיניי, זוהי ניר נקודתך שצרובה בתוך עיניי, דרכה אני מתבוננת אל עולם עם סוג של עצב ששייך לאותו המבט, לאובדןך..זאת הנקודה תישאר איתי לנצח, עד סוף חיי, אתה ניר, צרוב בעיניי.

אילו יכולת לרגע אחד להגיע ולראות איך הכול השתנה מאז לכתך, אז היית יודע כמה עוצמה, כמה חשיבות הייתה לדמותך, כמה אהבה היית מסביבך.

הבט אליי ממרום משכנך וראה את בני היקר אריאל, אחיינך, הוא גדל והפך לנער מהמם, יפה ועדין, מנומס וערכי, היית גאה בו, אני בטוחה, היית מטפח אותו בתחומי עניינך. הוא מכיר אותך רק מתמונות וסיפורים ומתמונה אחת שלכם ביחד שהוא עוד היה תינוק קטן.. בחיתולים.

לי נותר רק לאסוף ולשמר כל זיכרון שנותר ממך, כל מכתבון בכתב ידך, כל ברכה או מתנה כי זוהי הדרך היחידה לאחוז בך ומעט להרגיש אותך ולא בצורה הרוחנית.

מלאך שומר, המשך ללוות אותי בדרכך המיוחדת ממרומים, למדתי להבין את כל הסימנים.

לנצח בעיניי, לעד בלבי, אוהבת ומתגעגעת כמו שמילים לא יכולות לתאר,

אחותך, **סימה**

התלמידים ממקיף גילה והסטודנטיות מסכמים את חוויתם מהפרויקט:

אורון בנימין: הפרויקט שעשינו על החייל ניר חפצדי ז"ל חיזק לי את תחושת השייכות למדינה שלי, למדתי את סיפורו המרגש של ניר והבנתי כמה חשוב לשרת את המדינה וכמה הארץ הזאת שלנו. חשוב לי לציין שהמשפחה עזרה לנו מאוד בתוכנו של הספר ובכל שאלה שהייתה לנו. לפני המפגש עם המשפחה חשבתי שזה היה סתם עוד פרויקט והיום אני גאה שעזרתי בכתיבת הספר שינציח אותו גם בכתב.

אפרת טל: בתהליך של כתיבת הספר הייתה לי הזדהות כי אני באה ממשפחה שקולה,היה מסקרן לדעת עליו, על המשפחה,על המקרה, איך המשפחה עברה ואיך היא התמודדה. בעקבות זאת למדתי שצריך לקחת את הדברים בפרופורציות והדברים האחרים מתגמדים כי האובדן הוא דבר מאוד קשה להתמודד איתו.

תום נחום: זאת הייתה הפעם הראשונה שהייתי בבית של משפחה שכולה, לא ידעתי מה להגיד ואיך להתנהג, אבל המשפחה הייתה חמה והיא עזרה לנו בכל דבר שהיינו צריכים כדי לכתוב את הספר. ראיתי איך הם מתמודדים עם האסון ואיך כל יום שעובר הם חושבים עליו. זאת הייתה חוויה גדולה מאוד ואני מרגיש שבאמת עזרתי לשמר את סיפורו של ניר ואת חייו ושבאמת עשיתי משהו טוב

עמית שם טוב: הפרויקט על החייל ניר חפצדי ז"ל לימד אותי רבות על ערכים חשובים כמו נתינה, עזרה לזולת ועוד, עקב היותו שניר היה בן אדם טוב לב שנתן תמיד ביד רחבה. את הפרויקט הזה אני לא ישכח בחיים כי זאת באמת חוויה של פעם בחיים, ואני מודה על כך שניתנה לי הזדמנות זאת לעשות את הפרויקט הזה. חשוב לי להודות גם למשפחה המקסימה של ניר שעזרו לנו בכל! מקווה ששימחתי את משפחתו של ניר להנציח אותו בדרך הטובה ביותר.

אלון בוטליאנו: העבודה שעשינו על ניר חפצדי לימדה אותי הרבה על דברים חשובים שלא שמתי אליהם לב לפני העבודה,דברים שלמדתי מניר כמו:נתינה עזרה לחברים תמיד ועוד.שמחתי לעשות את הפרויקט ולהכיר איזה בן אדם היה ניר.אני מקווה שעזרנו למשפחה להנציח את ניר בכבוד ועל כתב ובכך שלא ישכחו אותו לעולם.אני גאה להיות חלק מההנצחה של ניר חפצדי ז"ל.

אריאל יגן: העבודה שעשינו על ניר חפצדי גרמה לי להרגיש משהו אחר שעוד לא הרגשתי אותו קודם לכן. העבודה שינתה בי משהו וכנראה הדבר הכי חשוב הוא את צורת ההסתכלות שלי על החיים. אני מבין עכשיו כמה החיים יקרים וכמה אפשר לאבד אותם בקלות. ניר כבן אדם לימד אותי הרבה והראה לי אדם חזק שיכול להגיע להישגים. אני יותר מגאה להיות חלק באלבום הזה.

עדן בן אליהו: העבודה על ניר מאוד הייתה מרגשת, למדתי להכיר את הבן אדם מקרוב הוא מודל לחיקוי ילד טוב שנותן להורים ולמשפחה, בן אדם חזק!!! אני מאוד שמחה שחוויתי להכיר משפחה כזאת מדהימה כחלק מהמחויבות האישית, אני מקווה שעשינו את הטוב ביותר כדי להנציח את ניר, ואני אזכור את העבודה הזאת תמיד, גאה להיות חלק מהנצחה זאת!!

עדן בן דוד וענבר וסרמן: אין מילים מספיקות לתאר את החוויה שעברנו בכתיבת הספר ובעיקר מההיכרות שלנו ושל התלמידים עם משפחתו של ניר, משפחת חפצדי היקרה והמופלאה. משפחתו של ניר חשפה בפנינו בכנות ובאהבה את סיפורם האישי על אובדן של יקירם, הבנו מהם, מהם חיים לצד שכול ומהי נתינה למולדת בכל מחיר. אנחנו מודות למשפחה על החשיפה לעולמם הפרטי ולתלמידים על השיתוף פעולה והנתינה ללא תמורה.